

Василь Бугенний

ВУНДЕРКИНДИ З НАШОГО ПІД'ЇЗДУ

КИЖКА-РОЗМАЛЬОВКА

ДЛЯ ДОШКІЛЬНЯТ І ДІТЕЙ
МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ

Василь Бугенний

**ВУНДЕРКІНДИ
З НАШОГО ПІД'ЇЗДУ**

КИЖКА-РОЗМАЛЬОВКА

**ДЛЯ ДОШКІЛЬНЯТ І ДІТЕЙ
МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ**

Чернігів
2011

ББК 84 (Укр – Укр) – 5
Б.90

Редактор *Б.В. Йосипенко*
Художник *Н.М. Олійник*

Буденний В.Й.

**Б90 Вундеркінди з нашого під'їзду: Кижка-розмальовка. – Чернігів:
ЧНПУ імені Т.Г. Шевченка, 2011. – 24 с.**

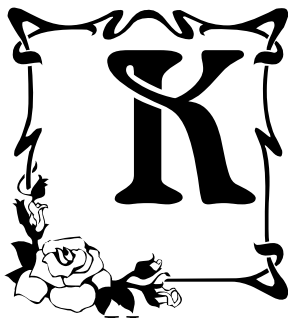
ISBN 978-966-7743-77-2

До книжки розмальовки "Вундеркінди з нашого під'їзду" відомого українського поета Василя Буденного увійшли чотири казки пригодницького захоплюючого характеру з повчально-виховним змістом.

ББК 84 (Укр – Укр) – 5

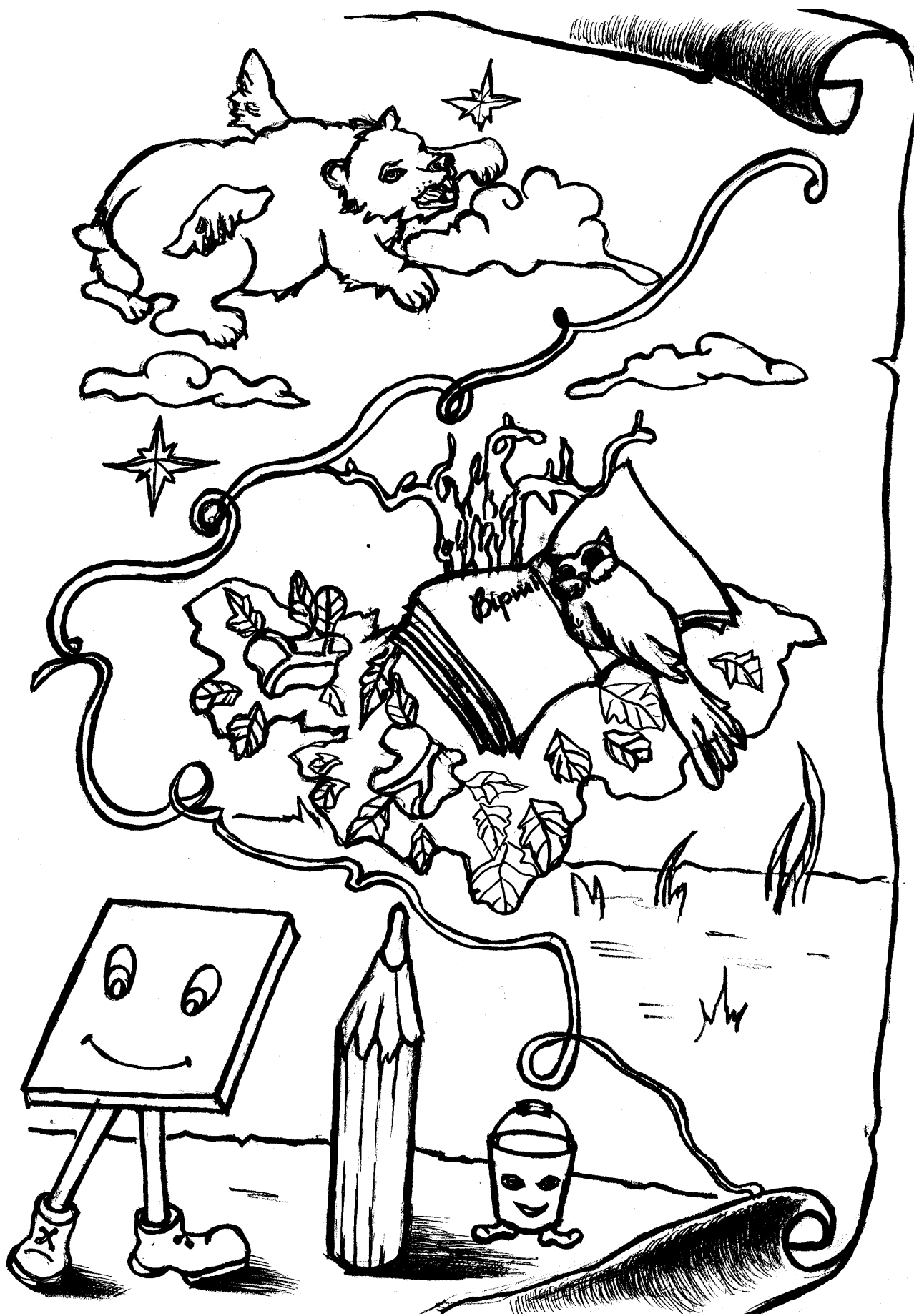
ISBN 978-966-7743-77-2

© Буденний В., 2011

казочка яскравих малюнків

*Хтось скаже знічев'я, що це небилиця,
Мовляв, що такого в житті не бува,
Щоб з будки на хлопчиків гавкала киця,
А вірші за них вчила мудра сова.
Щоб ніжками відра з водою ходили.
Й дерева корінням угору росли,
Й ведмеді, мов чайки, літати уміли,
Ще й квіти узимку в снігах ожили.
Тут клякси звичайні – не клякси, а звірі,
Тут плями від фарб – то озера й моря,
Тут все в кольорах, не в пошані тут сіре,
Тут навіть в рожевому чорна діра.
Країна це зветься Каляка-Маляка,
За старшого в ній Олівець-Малювець,
А пензель, альбом, фарби, крейди всілякі,
І майстер-фломастер, й мольберт молодець –*

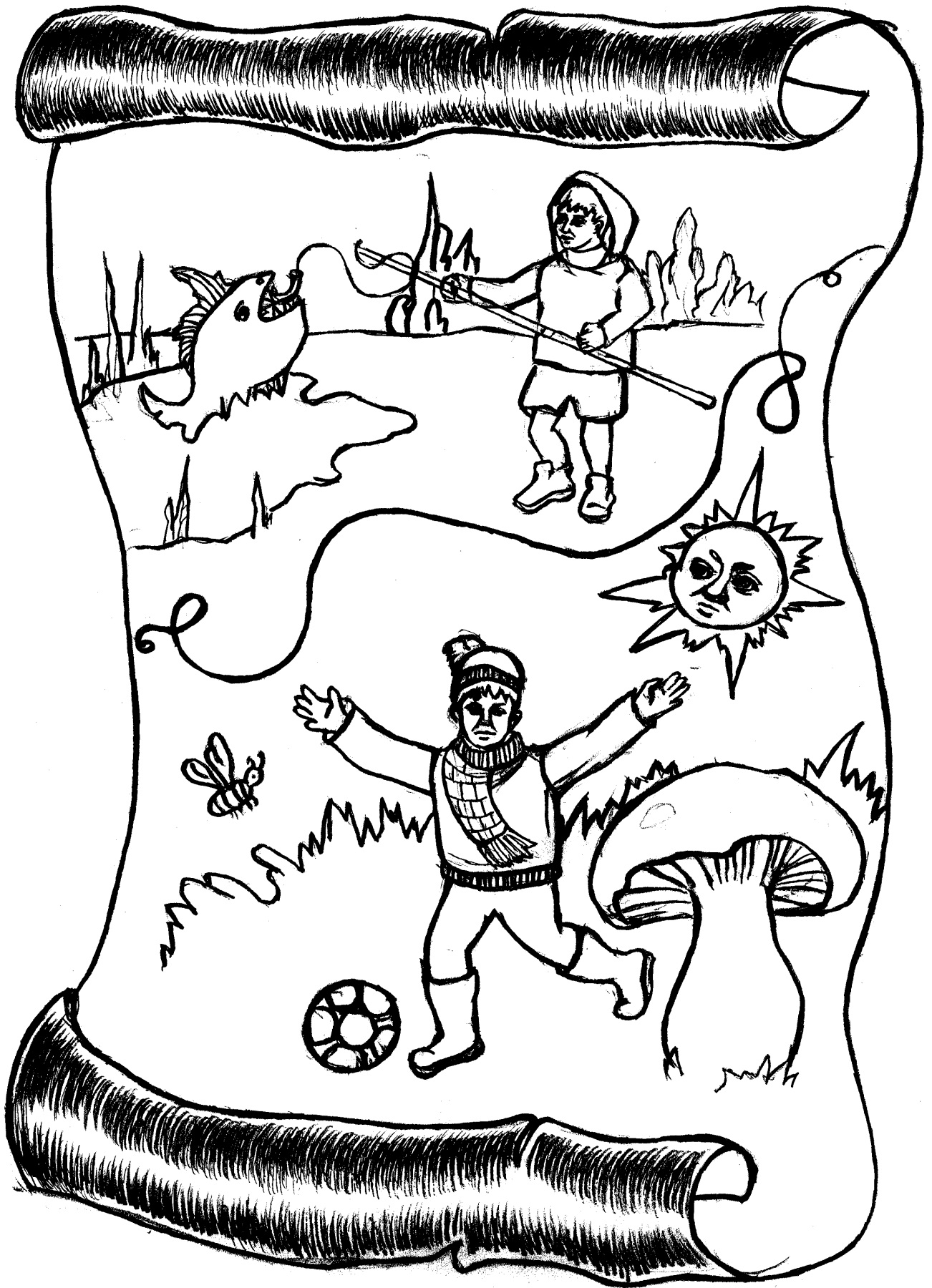

То мешканці вільні тієї країни,
Де все ожива й по-новому росте.
Там з доброї волі Принцеси Мальвіни
Нам сонце дарує зерня золоте.
Його можеш ти де завгодно саджати:
На білим папері, паркані, стіні,
На чорнім асфальті, в дворі, біля хати,
І збоку, на дідовім навіть човні.
Воно пророста, мов травичка у лузі,
Відчуї лиш уяви своєї ти смак
Та в поміч поклич олівців та їх друзів,
Тих мешканців вільних з країни Маляк.
Миттєво в скафандрі ти сядеш в ракету –
Зелену чи жовту – різниці нема,
Відтак полетиш на Червону планету,
Бо ти вже ж герой-космонавт не дарма.
Не хочеш у небо – гайда вудить рибу –
Її, бач, фломастером можна впіймать,
А то враз у джунглях опинишся ніби,
Й за друзів вважатимеш тигрів та мавп.

Ким схочу в країні тій можу я бути:
Бермудський трикутник мені ні по чім,
Бо зможу його кораблем перетнути,
Для вас може здатись він, справді, чудним.
Бо плавати можна на нім і літати,
Бо крила підводні й надводні в нім є,
Там я капітан, мене можеш впізнати,
Хоч там з бородою обличчя моє.
Узимку захочу потрасти до літа:
Немає проблем – квіти, бджоли, гриби...
Набридне жара і футбол, так я миттю
На санках катаюся з гірки собі.
Оце так країна Каляка-Маляка,
Цікаво і весело всім у ній жить:
Малятам, качатам, котам-забіякам...
Там навіть з акулами можна дружить.
Тож часу не гай, а мерцій, як годиться,
В країну Маляку нам треба рушати,
Там будем разом не якісь небиліці,
А дуже яскраві казки малювати.

Дива на планеті «Х»

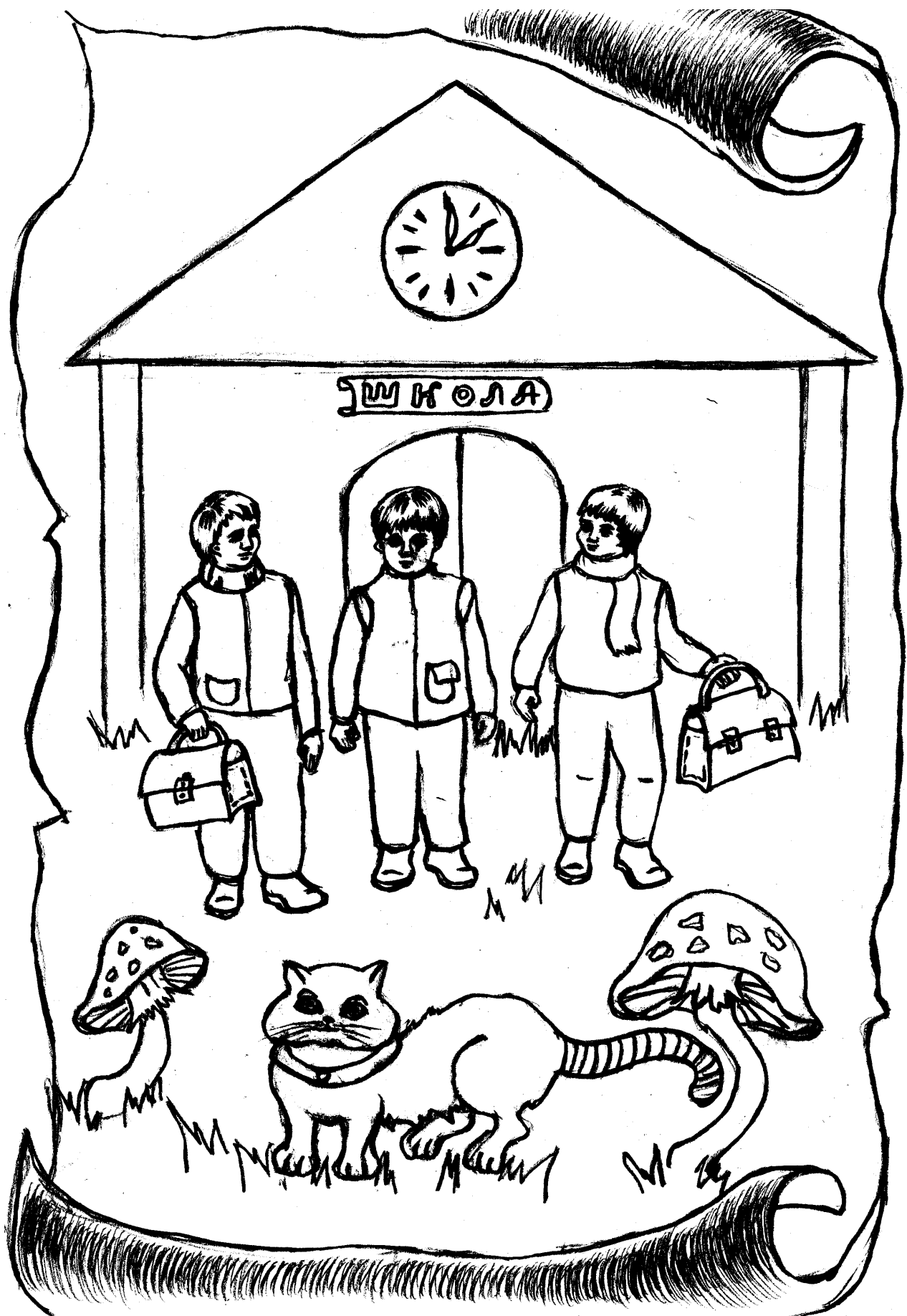
Коли нам набридли хлоп'ячі забави,
«Мультяшки» якісь і морозиво навіть,
Пішли ми дворами ловить сірих тав,
(Можливо, з вас хтось хоч одну з них впіймав?!)
Бо ми ж хоч ловили, впіймать не змогли,
То більше, ніж перш нудьгувать почали.
Аж доки Антошка не вгледів kota –
Впіймав й прив'язав йому щось до хвоста.
Те щось на бляшанку було дуже схоже,
Таке під ногами знайти міг би кожен.
Та тільки kota ми з отим відпустили,
Воно загуло, затряслося щосили.
Й разом із Мурком піднесло нас до неба,
Як вірить не хочеш, то краще й не треба,
Бо й ми б не повірили диву такому,
Та нас не було аж півмісяця вдома.
Нас в розшук по «телику» враз об'явили,
А ми ж на планету чужу залетіли,
Таку як Земля, тільки меншу утричі,
Там все, як у нас, тільки більш довговічне:

Ніщо не ламається там і не рветься,
Таким там, як ми, пречудово живеться,
Там наші бажання сповнялися вмить,
Однак попервах було важко нам жити.
Не встигнеш бува на когось щось сказати,
Ти сам тим (несказаним) мусив ставати:
Тому довелось побувати мені цапом,
Антошка ходив, мов собачка, на лапах,
З Микиткою трапилась теж чудасія,
Якої недавно позбувся насилу,
Бо він був опудалом, що на городі,
(Про те навіть згадувать смішно сьогодні).
Допоки ми чемними стали на ділі,
Чого на планеті ми тій НА-ТЕР-ПІ-ЛИСЬ...
Щоправда ніхто нас отам не образив,
І ніжку ніхто не підставив ні разу.
Але нам бляшанки до ніг прив'язали,
Щоб все біля нас і тряслось, і гурчало,
Щоб ми не могли там кудись утікати,
Щоб з нас насміялись тамтешні коти.
А наш не сміявсь, бо було не до сміху.
Втік швидко від нас, буцім, нам на потіху.
Зі страху забився у лисячу нору,
Журився і плакав з досади та горя...

Як тільки Мурлику свого відшукали,
Бляшанку від його хвоста ВІД-В'Я-ЗА-ЛИ.
В Антошки знайшовся шматок пиріжка.
Хай, каже, для нашого буде котка.
(Хоча ми самі, як і він зголодніли) –
Тоді ї планетяни нас там пригостили.
І вмить з наших ніг познімали бляшанки,
І спать нас покладали до самого ранку.
У сні помістили в космічну тарілку,
І враз порозвозили нас по домівках.
Радіють батьки, вчителі в школі раді,
Що наші пригоди лишилися позаду,
Що ми повернулися, тобто знайшлися,
Свої ж відкриття дошкільнятам полишим.
Можливо і їм доведеться колись
Отак, як і нам, полетіти увись
Й потрапити на ту невідому Планету.
Тож ми таємницю її РОЗ-СЕК-РЕ-ТИМ:
Щоб весело там, щоб цікаво там жити,
Учімося тут все довкола
ЛЮ-БИТЬ!!!

Чи жилили літають без моторів

Не в тридев'ятім царстві
І не в краю чудес,
Не в войовничій Спарті
Й не за морями десь.

А в нашому під'їзді,
На поверсі однім,
Живе хлопчина-фізик,
Йому десь років сім.

Сашка ми так прозвали,
Бо зна вже з дитсадка,
Хто рухає трамваї
Й суть блискавки яка.

Про сонце, про планети
Він може розказать.
Чимало зна секретів,
Що й нам потрібно б знать.

Тому і полюбляє
Він кепкувать з казок,
Мовляв, так не буває,
Там безліч помилок:

Чи можуть без моторів
Літати килими
І праски у Федори,
Як бігають самі?

Хіба літають в ступах –
На те ж є літаки.
В це лиш в молодших групах
Ще вірять малюки.

Тих нісенітниць скільки
В казках, що ї не злічить –
В них печі і сопілки,
Криниці, скелі, гілки...
Уміють говорить.

Дурниця, що ї Хоттабич
Мав силу в бороді
Ї що десь царівна-жаба
Зарадила біді.

Пусті слова і звуки,
В них правди геть нема,
Все всупереч наукам,
Там вигадка сама.

Смішне ї підземне царство
І мешканці його,
Як міг туди потрапити
Альоша – і чого?!

Дива, що ї курка чорна
Могла міністром бути,
І гноми, і потвори
Навряд чи десь живуть.

Ні зерняток чарівних,
Ні рибок золотих –
Казкове кожне диво
В нім викликає сміх.

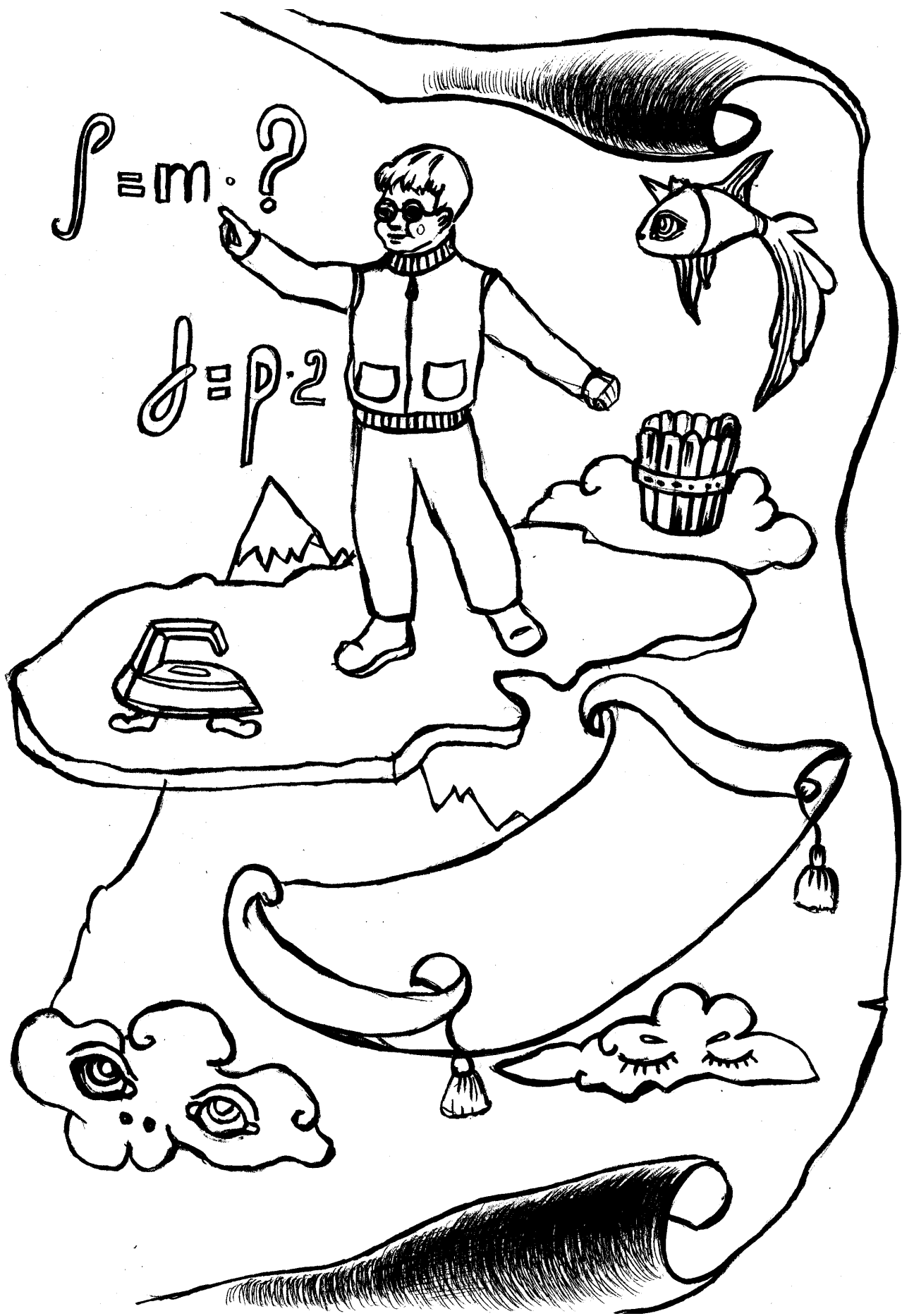
Однак, як хто спитає,
З ким хоче він дружить,
Часу не зволікає,
Відповіда в ту ж мить:

Із Карлсоном і Вінні,
А також з Малюком
І звісно, як зустрінесться,
То з Женькою й Синьком.

Дружити з Буратіно
Також за честь би мав.
(Вони б і без Мальвіни
Вдались до добрих справ).

От з третьої квартири,
Якби він подруживсь,
Тоді б казкам повірив,
Було б то диво з див.

Бо в ній живе дівчисько,
Що носа задира,
Й не підпускає близько,
Мов він якась мара.

*А все через дражнилки
Дошкульні і смішні...
Перекажу вам кілька,
Що вчулися мені:*

*"Плакса-вакса в нас Оксана
Кирпоноса і погана..."*

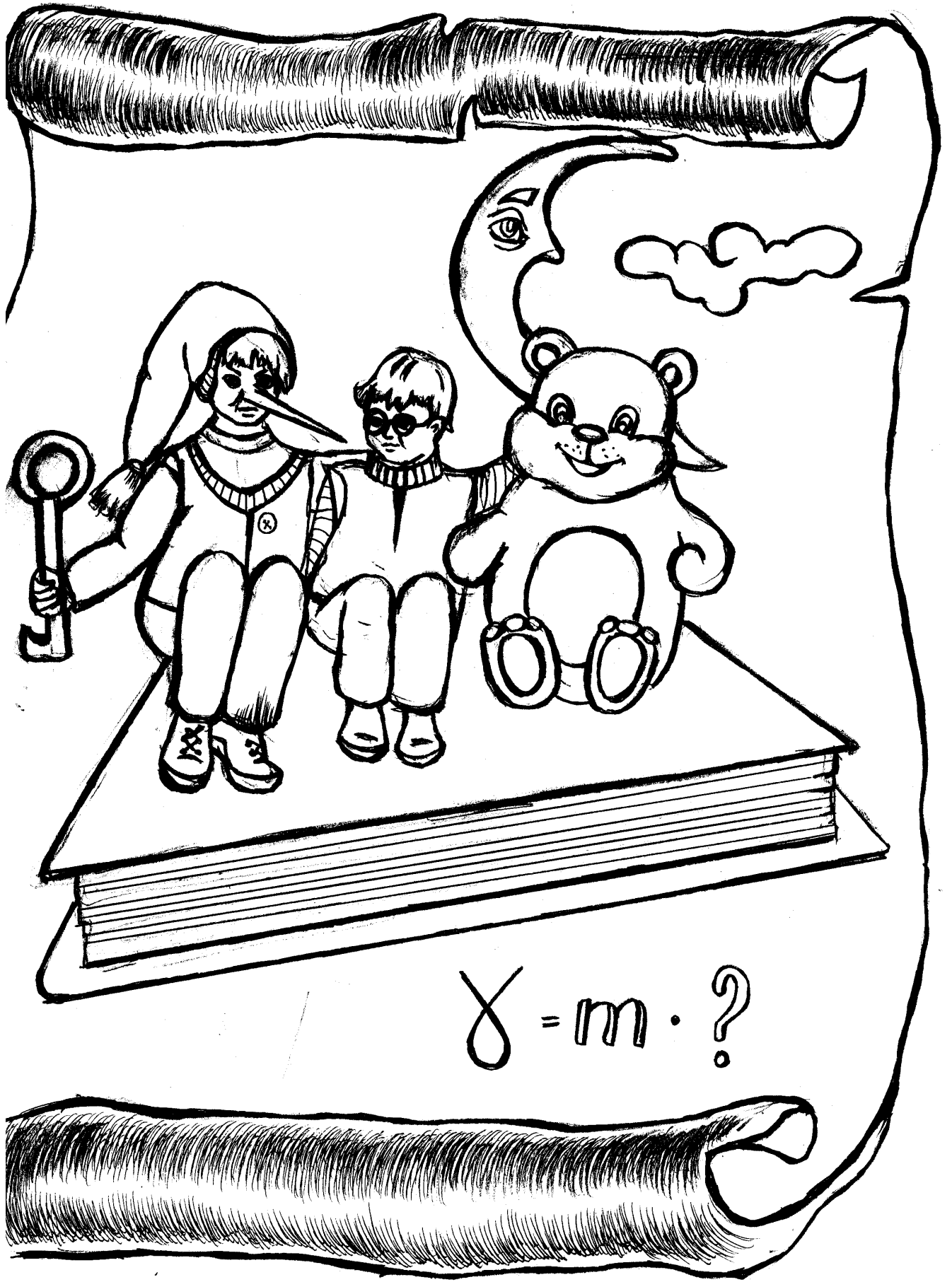
або ось:

*"Довгоногу я Оксану
Запряжу в залізні сани
Та їй на ковзанку поїду,
Цуцик буде бігти слідом".*

І таке інше...

*По секрету, Сашко їй сам
уже не вірить у свої дражнилки,
бо знає, що Оксанка дуже
Гарна і красива дівчинка і
Майже ніколи не плаче.*

*А дражнилки, то так, аби привернути увагу,
Тому зараз він уже складає мирилки,
які допоможуть їм порозумітись і
подружитись.
А відтак Сашко повірить
у фантастичну силу чарівних казок.*

$x = m \cdot ?$

Чудасія з решета

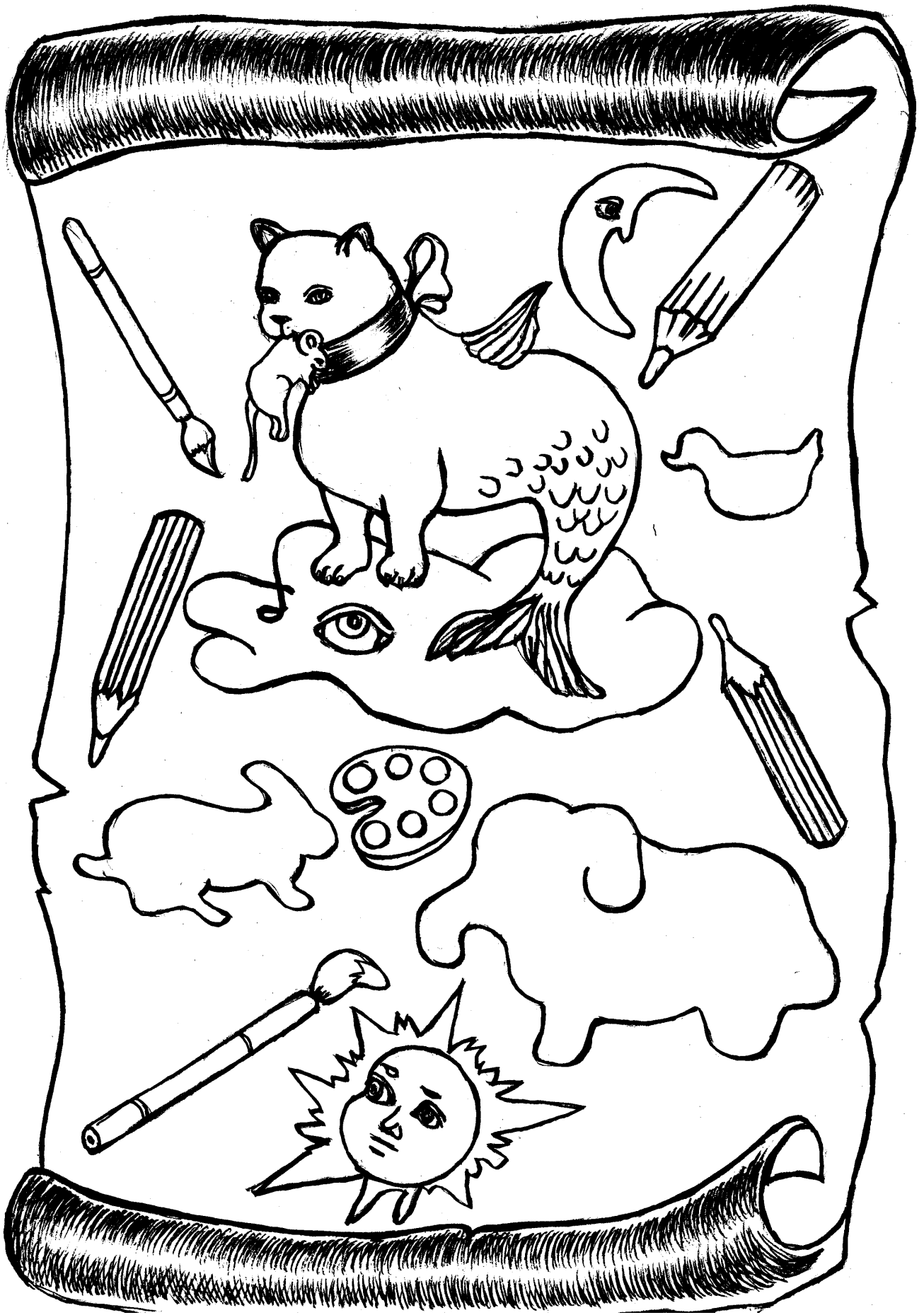
Жив та був, а, може, й ні –
Так привиділось мені –
Кит чи кіт, чи мишенятко,
Може з казки чи загадки,
Не второпаю, їй-богу,
Кличу вас на допомогу
Розібратись, що ж воно
З «мультика», а чи з кіно...

Небилиця то, хтось каже,
Ні побачить, а ні зважить,
Ні вщипнуть, ні подражнить,
Не впіймать в рибальську сіть.

Що ж воно за чудасія,
Котру ранок нам посіяв,
Дощик щедро те полив,
Промінь сонячно пригрів?

Й почало воно рости,
Підростаєш з ним і ти.
Підростають всі малята,
Дошкільнята і «шкільнята»,
Навіть сиві дідусі
І бабусі геть усі.

А слонам рости вже годі,
А ні завтра, ні сьогодні
Вони ї так, немов ті хмари
Із небесної кошари,
Їдуть до нас, либонь, у гості,
Розмістити їх непросто.
Ї хоч затісно буде нам,
Раді ми таким гостям,
Раді тиграм ї бегемотам,
І дельфінам, ї кашалотам,
Білкам раді і зайчатам,
І мурахам, і качатам –
Всім звірятам і птахам –
З ними ж весело всім нам.
Зміг я, бачся, розгадати
Те, про що не міг сказати.
Виявить – Що? Де? Коли?
Ви мені допомогли.
І лишається малята
Нам лиш те розмалювати.
Тож пошлем у всі кінці
Ми гінців по олівці
І по фарби, і мольберти,
І по гумку – зайве стерти...
Розмальований наш світ
Сонечком всіх буде гріть.

Літературно-художнє видання

**Василь Йосипович
БУДЕННИЙ**

ВУНДЕРКІНДИ З НАШОГО ПІД'ЇЗДУ

Книжка-розмальовка

Для дошкільнят і дітей молодшого шкільного віку

Художнє оформлення:	<i>Н.М. Олійник</i>
Редактор	<i>Б.В. Йосипенко</i>
Комп'ютерна верстка та макетування	<i>О.В. Клімова</i>
Технічний редактор	<i>О.В. Клімова</i>

Підписано до друку 20.02.11. Формат 60x84 1/16.

Папір офсетний. Друк на різнографі.

Ум. друк арк. 1,4. Обл.-вид. 2,07.

Наклад 100 прим. Зам. № 463.

Редакційно-видавничий відділ ЧНПУ імені Т.Г. Шевченка.

14013, вул. Гетьмана Полуботка, 53, к. 208.

Тел. 65-17-99